గడ్డిపరకలు

"రమణశ్రీ"

తెల్లవారింది. కళ్ళు నులుముకొంటూ ముగ్గురు బిచ్చగాళ్ళ కుర్రాళ్ళు లేచారు. అందులో ఒకడు పెద్ద. మరిద్దరూ జంట.

ఎండకీ, వానకీ, మంచుకీ తడిసి ఎండిన శరీరాలు...పగిలిన గాజుపెంకుల్లాంటి కళ్ళు...గారబట్టిన పళ్ళు ... చింపిరి జుత్తుల్లోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి తెగ కెలుక్కుని, ఒకళ్ళ మొహాలొకళ్ళు చూచుకొన్నారు.

ఊరంతా నిద్ర ముంపునించి, కూపరి విడి తూలుతోంది. కడుపులో ఆకలి కలుక్కుమంటోంది. రాత్రినించి తిండి లేదు. ప్రక్కనున్న మురుగు కాలవ గోగ క్రిముల్ని మోసుకుపోతూ నల్లగా కదిలి, మురికి పారుతోంది. లుకలుకలాడుతోన్న పురుగులు...ముగ్గురి కళ్ళలో మెదుల్తున్నాయి.

రోడ్డునిండా విరజిమ్మిన, ప్రోగెత్తిన చెత్త కాగితాలు, చిత్తు పరకలు, పగిలిన రంగు రంగుల గాజుపెంకులు, కుళ్ళిపోయి తొక్కలు, కోడిగుడ్డు డొల్లలు...మునిసిపాలిటి తుడిచెయ్యడానికి చేతులెత్తక ముందే ... వాటిమీద విరగబడ్డారు ముగ్గురూ.

కుళ్ళిన బంగాళాదుంపలు, నిలువ కూరగాయలు, రసంపిండిన నారింజ డొప్పలు...లోకం విసర్జించి పారేసినవి ఒకటేమిటి! ఎవళ్ళకందినవి వాళ్ళు... అందుకొని కొరుక్కుంటున్నారు. పెరుక్కుంటున్నారు. చప్పరిస్తున్నారు. వాళ్ళకందిస్తూన్న నేల తల్లి కన్నీళ్ళు ఆప్యాయంగా స్రవిస్తున్నాయి.

చెత్తకుండీల్లో తిని పారేసిన ఆకుల్లో ఆకలి నాక్కుంటూ, చేజారి కర్మవశాన పడిపోయిన విలువగల వేమైనా దొరకాలని కోరుకుంటూ, కోడిపిల్లల్లా చెత్త పోగుల్లో కిరాణా దుకాణాలవాళ్ళు చెరిగి పారేసిన ముక్కిపోయిన జీడిపప్పు పలుకులూ వగైరా ఏరుకుని గిరుకొంటూ కేరింతలు కొట్టుకుంటున్నారు.

సీతాఫలాలు దింపుకుంటోన్న బండి దగ్గిర చేరారు.

"చెత్తవెధవలు పోండి!" అంది బండి. ఎద్దులు తోకలతో వుండుమీద ఈగల్ని తోలినట్టు తోలాయి.

గంపల కెత్తేటపుడు పళ్ళనించి రాలిన గుంజు, తిని జనం ఊసి పారేసిన తొక్కల్లో గుంజు ఆప్యాయంగా పెదవులకి పాముకొంటున్నారు.

అందులో పెద్ద కుర్రాడి కళ్ళు తీక్షణంగా మెరుస్తున్నయ్! చెత్త కుండీల్లోకి చూపులు గుచ్చుకొంటూ పోతున్నయ్!

జంట కుర్రాళ్ళిద్దరూ మిఠాయిదుకాణం కాచుకొన్నారు. దుకాణదారు ఏరిపారేసి, గిరాటువేసే కరకజ్జం పలుకులు, కాకులు పక్షులతో కలబడి ఏరుకొంటూ తృప్తిగా కళ్ళు మూసు కొంటున్నారు!

దారినెవరేనా ఏదైనా తింటూ కని పిస్తే, వాళ్ళవెంట పడి పొరపాటున రాలిన జారిపడిన బఠాణీగింజలూ, వేరు శనగ పప్పులూ అడుక్కుంటూ ఏరు కొంటూ పరుగెడుతున్నారు.

పుడమితల్లి ఆదరంగా చెమరుస్తూ వాళ్ళ చిరుపాదాల సవ్వడి వింటోంది. 'నా బిడ్డలు ... నా పిల్లలు ..' అంటూ దిక్కుమాలిన దిక్కులు నిట్టూరుస్తున్నాయి.

'నా సంతానం ... నా వాళ్లు ...' అంటూ ఆకాశం నల్లనివాళ్ళ శరీరాన్ని అరుణకిరణ హస్తాలతో స్పృశిస్తోంది.

ముగ్గురూ ఒక్కచోట పోగయ్యారు.

'ఇయ్యాల ఫరవాలేదురా! లేసినేళ మంచిది. అయ్యా యియ్యా దొరుకు తుందయ్' అన్నాడు పెద్దాడు. ఎక్క డేవున్నా పసిగడతాడు. ప్రతీ యింటి ముందూ, కొట్టుముందూ చెత్తపోగుల్లో విలువయిన వస్తువు ఎవ్వరో విసిరి వేసి, బయటికి లాగుతాడు.

కాఫీ హోటల్ ముందు ఎవరేనా పొట్లాలు పట్టుకెళ్ళుతుంటే తన్నుకు పోయే గద్దలు గోపురంమీదించి మిర్రి మిర్రి చూస్తున్నయ్!

పారేసిన ఆకుల్లో ఉప్మాని ఇడ్లీ ముక్కలు, వదిలేసిన పచ్చడి, దోసె ముక్కలు, తినగా మిగిలిన రస్సు...వ్యర్థాల మధ్య మలమల మాడే ఆకలి కేకలు కుక్కుంటూ ప్రజల ముఖాలు గర్వంగా చూస్తున్నారు వీళ్ళ లెక్కేమిటి మా కన్నట్టు? కడుపులో రాజుకొంటూన్న జఠరాగ్ని ఎంగిలీ, గింగిలీ గోత్తా గొచ్చు...ఏదైనా లెక్క లేకుండా భస్మం చేసి పారేస్తోంది.

ఓ యింటిముందు కుంకుడు కాయ తుక్కు వారగాపడి వయ్యారంగా పిలు స్తోంది. పెద్దవాడికళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపాయి. మెల్లగా సహజంగా వెదక నారంభించాడు.

జలగడుగువాళ్ళు గమేలా చీపురుతో మట్టి పోగుచేసి అల్లంతదూరంగా అందులో ఏవో దొరికించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు నీళ్ళతో ధారగా కడుగుతూ. అది వాళ్ళవృత్తి.

వాళ్ళని కాదని కుంకుడు తుక్కులో ముక్కుపుడక మిలమిల మెరిసింది. పుడక అరిగిపోయివుంది. రాళ్ళు లేవు.

'బంగారం పుడక...భలే భలే! అని చంకలు గుద్దుకొన్నాడు పెద్దాడు. లేచిన వేళ!

ఒకవేళ ఇత్తడి ముక్కేమో? తన కెప్పుడూ ఇలాంటి అదృష్టం పట్టలేదు.

దూరంగా జలగడుగువాళ్ళు వెంపు కోగా తల దక్కించి చూశాడు. ఛంగున పరుగు లంకించుకొన్నాడు సరాబు దగ్గరికి! వెంట కుర్రాళ్ళు అర్థం కాక పెద్దాడితో పరుగెత్తారు.

పుడమితల్లి కనులు చెమరుస్తూ 'నాయనా! నాయనా!' అంటూ వెంట బడింది.

గుడ్డపేలికలు మధ్యనుంచి తొంగి చూస్తోన్న వాళ్ళ బతుకు చీలికలు...

* * *

'ఇన్ని బిచ్చం తల్లీ! పిల్లలాకల్తో మలమల మాడతండారు...రెండు రోజు ల్నించీ గంజి నేదు తల్లీ!'

ఇంటి ముంగిట ముగ్గులో నిలబడి అరి చింది గొంతుపొర చించుకొని... కలవారి అమ్మని, 'తల్లీ!' అని పిలుస్తూ.

ఇహాఁ పొద్దుణ్ణుంచీ, బొక్కుడు గింజలు... చంకలో బిడ్డ నకనకలాడుతూ రొమ్ముల్లో తల్లి రక్తం సప్పరించాలని వెదుక్కుంటున్నాడు పెదవుల్తో.

శోషొచ్చి పడేలావుంది.

ఇంటివాళ్ళు చెత్తపోగుల్లో, కుంకుడు తుక్కులో దేనికోసమో వెదుకుతున్నారు.

'ఏవుంది? పోయింది. ఎవడో యెత్తానో వేసుకున్నాడు. రెండు పుంజీలు రూపాయలుపెట్టి చేయిస్తేనేగాని తయారవదు. పొద్దున్నే ఏ వెధవ మొహం చూశానోఁ గాని...' అంటున్నాడు ఇంటి పెద్దాయన.

'ఏంటి బాబూ! యెతుకుతున్నారు?' అంది బిచ్చగత్తె.

ఇంటావిడ అనుగుమానంగా చూసి, బోసి ముక్కుతో, 'అక్కడ వెతకండి, ఇక్కడ వెతకండి!' అని ఆదేశాలందిస్తోంది.

'ఏవుంది? ముక్కుపుడక! తల స్నానంచేస్తూ కుంకుడు తుక్కులో వేసింది ముక్కుపుడక... అది కాస్తా వీధిలో దిబ్బరంచేసింది వీధిలో దాసిది.' అన్నాడంటాయన...తన ముక్కుమీద ఇత్తడి నత్తు దాచుకొని, బిచ్చగత్తె ఊనూరుమని ముందడుగువేసింది. కొళాయిలో ఇన్ని నీళ్ళు త్రాగి, ఆరిపోతోన్న ప్రాణాలు నిలుపుకొంది.

హోటలుముందు నిలబడి, వచ్చిపోయే వాళ్ళని దేవురిస్తో అడుక్కుంటోంది. తనకు జీవితం నేర్పిన మంత్రం ఒకాటే తెలుసు. అదే పెదవులమీద వ్యక్తావ్యక్తంగా వుచ్చరించే, 'బాబూ! నాయనా! ఓ పైసా! ఇన్నిబిచ్చం...' అన్నదే!

కాళ్ళరిగేలా, గుదులుకట్టేలా నిలబడి నిలబడి - కూలబడింది. ఎన్ని వందల కాళ్ళో తన ముందునుంచి నడచి పోతున్నాయి విదిలించుకొంటూ. మూగ జీవంలా హోటలు చీడీ నంటిపెట్టుకొని, సొక్కి సోలిపడివుంది.

ప్రొద్దు గ్రుంకుతోంది.

ముగ్గురు పిల్లలూ, 'ఓలమ్మో! లమ్మో!' అనుకుంటూ పరుగెత్తుకొచ్చారు. తల్లిని చుట్టబెట్టేసుకున్నారు అంతులేని ఆనందంతో.

'ఓలమ్మో! ఇయ్యేల అయ్యా యియ్యా బాగాదొరికినియ్యి! నీముక్కు కున్న నత్తు నాటిది...కుంకుడు తుక్కునో దొరికినాది!'

తల్లి విస్తుపోయింది. తను బిచ్చానికి వెళ్ళినపుడు ఆ యింటి ముందు వెదుకుతోన్న దృశ్యం...కళ్ళముందు గిరగిర తిరిగింది.

'అల్లక్కడేనా?' అంది.

'ఊఁ'

'ఏండబ్బొచ్చినాది?'

'ఏటొత్తాది? ఇత్తడి ముక్క...... సెరాబుసావుకారు కాడికెల్తే, రూపాయ సేతిలో యెట్టాడు.' 'ఆఁ' అని త్రుళ్లిపడింది. కన్నీళ్ళు సెలయేళ్ళుగా దూకాలని గుండె కొండ పైనించి తొంగిచూశాయి.

'ఇత్తడి సేయించు కెట్టుకోనాని కాళ్ళ కరంవా? దొంగ దగా ... నడు. పదిమందిలో సెరాబు నెట్టి సీవాట్లెడ తాను.' చంకలో బిడ్డ 'క్యారు' మని రోదసి నిండేలా రోదించింది. మసిపాత గుడ్డల పీలికలు బిచ్చగత్తె వంటిమీద

జీరాడుతున్నాయి. కళ్ళు జేవురించాయి అస్తమించే సూర్యబింబాలవలె. అన్యాయాన్ని పగాని ధిక్కరించింది పెదవి పుటం ...

'నడండి యెధవల్లారా! ఏడ మ్మెర్గో సూపియ్యండి!' కుర్రాళ్లు ముగ్గురూ పిల్లుల్లా నడిచారు.

నిదుర లేచిన మనస్సు మాటలు పేర్చుకొంటోంది. మెదడు సాలీడులా పన్నాల్లుతోంది. ఇంటి ఆయనకీ, తనకీ, తన బిడ్డలకీ అన్యాయం జరిగిపోయింది. ఎందుకింత పగ? ప్రపంచానికెందుకింత తనుమీద దురాశ!

'ఎదవల్లారా! బంగారందిరా! ఏదో సేతిలో పెట్టంగానే లగెత్తుకొచ్చారా? ఆ యింటిగల్లోళ్లు మీ మానానబడి గొల్లుమంటుండారు. దొరికినసోటు ఆళ్ళకే యిచ్చిలేకపోనారా?'

'మాకేటి తెలుసు? నీ ముక్కునున్న నత్తు నాంటి వనుకొని సెరాబుకాడికి లగెత్తుకెళ్లాం.'

ఔను! ఇంతోటి భాగ్యం... వాళ్ళ జన్మలో ఎరగరు. దాని విలువ తెలియదు. తెలియనివోటు దగా. అదే యిక్కడా జరిగింది. చంకలో పాప ఈ రహస్యమంతా తెలుసునన్నట్టు నవ్వింది.

షరాబు మాటామల్లె సద్దుకొని నిమ్మళించడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు.

'ఈడే... ఈడే...' అన్నాడు పెద్దాడు.

ఏండి సావుకారుబాబూ! మానాంటి పేదోళ్ళ నిలా యేడిపింతారా? తెలీని కుర్రాడొచ్చిత్తే బంగారంపుడక ఇత్తడి దని సెప్పి, రూపాయ సేతిలో యెడతారా? దాంతో మీ కక్కురితి తీరిపోతాదా? అంత నోకువా మాలోటోళ్ళంటే! మా దగ్గరే సెయ్యాలా బాబా! నేయం నేదండీ? దరమం పోనాదా? రెండు పుంజీల్రూపాయిలు...'

బిచ్చగత్తె గొంతు గలగల సంకెళ్ళు విడిపోయింది. జనం బిలబిల పోగయ్యారు 'ఏవిఁటేవిఁ' టంటూ.

'ఈ పెద్దమడిసి సూడండి బాబూ! ఏంసేశాడో? నోరెరగని కుర్రోళ్ళని సేసి...'

కంఠంలో నరాలు కరకర విడిపోయాయి. కంటి చాకలు కన్నీటి కాల్వలు త్రవ్వుకొంటున్నాయి.

షరాబు గొంతులో పచ్చివెలక్కాయ పడింది. ఇటుపోలేక అటురాలేక, చేసిన దగా ఒప్పుకోలేక, దుర్వాదంచేసి గెలవలేక నోరు చించుకొంటున్నాడు. మరీ బొంగలాంటి మనిషి వళ్ళంతా రొజుతూ ధర్మాన్ని, న్యాయాన్ని, సత్యాన్ని గుండెల్లో కుళ్ళబొడిచి - హత్యచేస్తూ, గొంతుక నులుముతూ బిచ్చగాళ్ళని ఎదిరించాడు.

'పొండి! పొండి! నాకేం తెలవదు. నా కష్మండే? ఎక్కడమ్మారో వెదుక్కోండి, యెళ్ళండి! చెత్తాకాని వెధవలు!'

వళ్లంతా చెమటతో బాడిలా తయారయింది. పోగయిన జనం రెండు పక్షాలుగా మారి తపతప లెక్కలు కొట్టుకుంటున్నారు.

'నేయం...సత్తెం...సత్తెప్పెమాణం...' అని గుంపులో బిచ్చగత్తె ఘోషించింది. షరాబుమీద తిరగబడ్డారు కొంతమంది

పాతకక్షిదారులు ఇదే అదననుకొని... మొత్తానికి కూపీ లాగారు.

'కుర్రోళ్లమ్మేరు గాని, అదిప్పుడే కరిగేశాను. ఇప్పు డెక్కణ్ణించి తేను?'

'కుదరదు. కుదరదు. చేయించివ్వాల' గుంపులోంచి కేక పుండుమీద కారంలా తగిలింది.

'అవిటి వెలసు బాబా! అనా

'వాడబ్బ సొమ్మా! ఎంతమంది నిలా పగా చేస్తున్నాడో దొంగా. బాగా బుద్ధి చెప్పాలి వెధవకి'

దొంకపోయిన కంఠం కంచులా మ్రోగింది.

మొత్తానికి, ముక్కుపుడక బయటికి లాగారు. బిచ్చగత్తె లోకానికి మ్రొక్కింది. ఎవరైనా దొరికితేనే దొంగ!

'ఏం దేవల్లారా!? నడంతే... ఆళ్ళ ముక్కుపుడక ఆళ్లకిచ్చేద్దాం...?' తెల్ల ననుసరించారు ముగ్గురు కుర్రాళ్ళు.

సూరాబు 'నాకూపాయి మాటేంటో'? అని మూలిగాడు. గుంపులో జనం విడిపోబడ నవ్వింది. సూరాబుకి సంగురంగుల తాటాకులు కట్టి ఏడిపించి వినోదించింది.

'సెలవు... ఓ నయాపైసా ధర్మం సెయ్యండి బాబా!'

* * *

తన్ను చూసి జనం దూరదూరంగా తొలిగిపోతున్నారు, ధర్మంచేసి పుణ్యం మూటకట్టుకోకండా. ఏనాటి పాపమో తన వంటిమీద పుళ్ళు విడుగుతోన్నాయి. చేతివేళ్ళు మొండిముక్కల్లా తయారవుతున్నయి. గోళ్ళు రసికారుతున్నాయి. దొరికిన పైసలు పేగులో ఓమూలకిరావు.

పెళ్లాం, ముగ్గురు పిల్లలూ తన లానే ఊరిమీదపడి కొల్లగొట్టుకు బతుకుతున్నారు. ఎంగిళ్ళేరుకొంటున్నారు. అంకెందంతా క్రుళ్ళినా కంపు గొట్టినా మింగేస్తున్నారు. తమతో పశువులు పోటీ చేస్తే వాటితో కలబడి బతుకుతున్నారు.

బాగా చీకటిపడింది. ఊరు కళ్లలో వత్తులు వెలిగించుకొంది. దీపకాంతులు కళ్లలో మెరుపు కొరడాలు విసురుతున్నాయి. ఎన్నాళ్లయినా ఈ వెలుగులో ఇలా స్నానంచేస్తే తనలో ప్రబలుతోన్న కుష్ఠు రోగం నాశనమైపోదూ?

పూల కొట్లదగ్గర కాళ్ళు ఆగాయి.

ఫుట్ పాత్ ముందు పారబోసిన పూలరేకులు, ఆకులు విరిగిన పురుగుల్లా రేగుతున్నాయి. వాడిపోయిన పూలు! పూలచెత్తలో చేతులు కెలికాడు. ఇన్ని వాడీవాడని పూలు ఏనాడు ఎన్నాళ్లయిందో? తన ఆడదాని తలలో పూలుచూసి... ఎప్పుడో తన శరీరంలో మదం రేకెత్తినపుడు, ఇంత కూలీ నాలీ చేసి హాయిగా బతికేటప్పుడు, తొలి రాత్రులు వెన్నెలలో వేగేటప్పుడు... తన ఆడదాని తలలో ఇన్ని పూలు గుబాళించేవి.

పూర్వస్మృతి గిరగిర్తోంది కళ్ళలో. పక్కన పడున్న ఎంగిలాకు తీశాడు. కన్నీళ్ళు జలజలరాలాయి.

పొట్లం కట్టాడు. ఇన్ని రేకులు రాలుతోన్న పూలూ' గులాబీరేకులు ... అడుగులు బరువుగా పడుతున్నాయి. నిద్రగన్నేరు చెట్టుక్రింద మకాం దగ్గరకు నడిచాడు.

పెళ్ళాం పిల్లలూ...

వెన్నెల నీడలో సీవెండి డొక్కు తళతళలాడుతోంది.

'ఇదేడదే?' అన్నాడు జోలి కిందకి దింపి. పొద్దున్నుంచీ తిరిగిన తిరుగుడు కాళ్ళ సత్తువ పీక్కుని బరువుగా కూలబడింది.

పెళ్ళాం, జోలి కెలికింది.

'అబ్బ!...ఏం నేవేం? సూడియ్యాల పెద్దోడికి ముక్కుపుడక దొరికినాది. సానా గొడవయినాదినే! నేయం మనేం వుండబట్టి, షరాబు కాణ్ణించి మనకే సిక్కింది.'

అంతా చెప్పింది.

'తిన్నగా, యెల్లి ఆ పారేసుకున్న గుమ్మంకాడ నిలబడి, పిలి సిచ్చేసినాను. ఇంటాయన పోయిం దొరికినందుకు మా సంబరపడ్డాడునే! ఇంటావిడ యింత వొణ్ణం, పులుసూ, కూరా, పప్పూ యెట్టినాది మా తల్లి! నీలుతాగనా కీడొక్కిచ్చినాది. ఎంత మంచి మడిసో! ... భలే ఆవిడనే! కుర్రాళ్ళకి పాతగుడ్డలేటన్నా వుంటే యిత్తానన్నది. పాపం! ముక్కుబుడక పోయ్నందుకు మొగోడు సీవాళ్లెట్టినోడంట ... సెప్పాకుని మా యిదయింది యిల్లాలు.'

మాటలు వింటూ నేలతల్లి ఆనంద బాష్పాలు రాల్చింది. చిక్కని, పచ్చని పచ్చికమీద గోనెగుడ్డలు పరుచుకొని ముగ్గురు కుర్రాళ్లు సుఖంగా నిద్రపోతున్నారు. చల్లని వెన్నెల వాళ్ళ ముఖాల మీద పడగలు విప్పి ఆడుతోంది.

గిన్నెలో రుచిగలకూడు తిన్నాడు. కడుపెంతో చల్లారి హాయిగా తేరుకుంది.

వెన్నెల...

చెట్ల ఆకుల సందుల్లోంచి సూదుల్లా గుచ్చుకొంటున్నాయి కిరణాలు.

'ఇపుడెంతవుద్దో టయిం?'

'ఎంతవుతే మనకెందుకేటి? తెల్లారే దాకా కునుకేటం... ఊరిమీనద్దం... ఇయిగో సూడు! పూలట్టు కొచ్చాను! సూసి, వొదల బుద్దవనా.'

'పువ్వులే!'

'ఆఁ ఆ పూల కుప్పమీన దొరికి దొరికి పొరలాలనిపించినాది.'

ఇన్ని రేకులూడిన పూలుతీసి, ఆడదాని జీబురు తలలో తురుపుడానికి ప్రయత్నించాడు.

'శా! ఏం పనది?'

అని నవ్వింది వెన్నెల్లో నవ్వుకలిపేస్తూ. కళ్ళు ఆకలితీరి మెరుస్తున్నాయి.

'నావుగన్క ముక్కుపుడక తీసుకెళ్ళచ్చేసినవు మరోళ్ళయితేనా...'

అని ఆగాడు. ఎంతమంచిది? దాని గుణం చిన్నప్పట్నుంచీ అంతే! తన పెళ్ళానిది ఎంత మంచి బుద్ధి!

పంటిగుడ్డు పక్క గుడ్డపీలికలు సరిజేస్తూ, ఆవులించింది పెళ్ళాం...కళ్ళ మీద ఆలోచన రెక్కలు ముడిగి పడుకొంది. పనికి ఒదిగి ఒదిగి ఇద్దరూ పడుకొన్నారు. నిద్రలో మునుగుతోన్న శరీరాలు...పెనవేసుకోవాలనే కోర్క! బయాలు...సంచార శూన్యం......పులకరించిన గడ్డిపరకలు...చెట్ల మధ్యనుంచి చంద్రుడు స్ఫోటక ముఖంతో నవ్వాడు. చుక్కలు ఎత్తుని వుండుల్లా గాలికి రేగి మండుతున్నయి.